

indse, hvorfor den Bestemmelse skal blive staaende i Lovforslaget. I 1874 stod der udtrykkelig i Lovforslaget, at Sogneres Bestyrelser havde Ret til at give disse Penge ud uden Samtykke af Amsraadet, og der var ingen Grænse sat. Det samme var Tilfældet med det Lovforslag, som fremsattes af Sigurd Berg i 1906 og gennemførtes i 1907 oppe i Landstinget. Bestemmelsen om Grænsen ved de 30 Øre blev sat ind i Landstinget. Den har i den mellemliggende Tid vist sig at være overflødig, at være urimelig. Mange Steder giver man mere end de 30 Øre, uden at Amsraadet modsætter sig det. Jeg kender i hvert Tilfælde ikke noget Eksempel paa, at Amsraadet har modsat sig dette, ja, i nogle Tilfælde har Amsraadene gjort det, som det synes mig, forstandige, at det for at undgaa Spild af Tid, Penge og Papir har givet Sogneraadene indenfor vedkommende Amt en Generaltilladelse til at overstige de 30 Øre. Hvorfor skal saa egentlig Bestemmelsen blive staaende? Det er maaske ikke nogen stor Ulykke, men vi ved ikke, hvordan Forholdene kan udvikle sig. Vi ved ikke, om der ikke mellem de Amsraad, der er valgt paa en anden Maade end Sogneraadene, og Sogneraadene skabes en dybere Modsætning end den, vi hidtil har kendt, og om dette ikke fører til Konflikter netop paa dette Punkt. Jeg kan ikke se rettere, end at det vil være rigtigt at stryge denne Bestemmelse, der i bedste Tilfælde er overflødig og ellers kan gøre Skade. Hvis den skal blive staaende, vil den egentlig kun komme til at staa som et lille Monument over det Landsting, man nu har Haabet om i Løbet af denne Samling at faa gravet ned i Jorden.

Det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) har nævnt det Ønske fra Organisationerne, at der skulde gives et lille Bidrag til Organisationsudgifterne. Den ærede Ordfører for Flertalspartiet her i Tinget har nævnt det samme, og jeg kan ganske slutte mig til dette Ønske. Der er tilbage Bestemmelserne om Valgtidens Forandring, hvor man vil sætte 4 Aar i Stedet for de hidtidige 3 Aar for at faa det i Overensstemmelse med den almindelige kommunale Valgordning. Det kan jeg selvfølgelig slutte mig til, jeg tror, det er et praktisk Fremskridt.

Naar jeg nu ser paa Lovforslaget som Helhed, synes det mig, at i den Skikkelse, hvori det foreligger, vil det ikke være heldigt at gennemføre det. I det Blad, som er Organ for Bestyrelserne for Hjælpe-

kasseorganisationen, har man udtrykt dette med den Sætning: „Fra Hjælpekassernes Side vil der sikkert ikke komme til at lyde noget Ønske om at faa ombyttet den nu gældende Lov med en Lov som den foreslaaede“. Det forekommer mig, at denne Betragtning er rigtig. Jeg ser ikke, hvilket Hensyn der i det hele kunde føre til at gennemføre de Ændringer, her er foreslaaede. Kommunerne kan man ikke gøre nogen Glæde ved det, thi Kommunerne bliver vanskeligere stillede, naar de skal føre en stor Mængde af dem, der hidtil har faaet Hjælp af Hjælpekasserne, over paa Fattigvæsenet, ikke blot derved, at de saa ikke faar det Statstilskud, de ellers faar, men ogsaa derved, at naar Folk først er kastede over paa Fattigvæsenet, kommer de hurtigt til at koste mere, end de koster, naar de støttes af Hjælpekasserne. Som Sparsommelighedsforanstaltning er disse Bestemmelser sikkert meget ilde anbragte.

Den højtærede Indenrigsminister sagde i sin Forelæggelsestale een Ting, som jeg lægger nogen Vægt paa, og som glædede mig. Han sagde, at alt, hvad han havde foreslaaet af indskrænkende Bestemmelser — ja „indskrænkende Bestemmelser“ sagde Ministeren selvfølgelig ikke, men han talte om det, jeg opfatter som indskrænkende Bestemmelser — havde til Forudsætning, at Loven om Hjælp til Enker og Enkemænd med Børn gik igennem oppe i Landstinget. Dette ved vi imidlertid i Øjeblikket ikke noget om, og det vilde derfor være en meget pinlig og ubehagelig Situation, om det skulde gaa os saaledes, at vi under denne Forudsætning sendte en Hjælpekasselov i den foreslaaede Skikkelse op til Landstinget, hvor man straks sagde: Bordet fanger, og tog den, medens man beholdt Loven om Enker deroppe og ikke lod os se den, i hvert Tilfælde ikke i en Skikkelse, der kunde gøre det muligt at gennemføre den her i Tinget. Jeg tror derfor, det i hvert Fald vil være det forsigtigste af os at affatte disse Lovbestemmelser saaledes, at de kan staa ogsaa for det Tilfælde, at Reglerne om Enker og Enkemænd ikke bliver gennemførte. Det, mine Betragtninger da skulde munde ud i, er, at jeg haaber, det kommende Udvalg vil paa grundig Vis omforme det foreliggende Lovforslag saaledes, at det i Stedet for at faa Karakteren af Tilbagegang kan bringe Fremgang, i Tilknytning til de Ønsker, som er udtalte af de Mennesker, der paa dette Omraade vel maa antages for at være de mest sagkyndige, og som